ION A. BUCUR

LA MALURI DE LINIȘTI

COLECȚIA „UNIVERSUL LITERAR"

TIPOGRAFIA ȘI EDITURA ZIARULUI „UNIVERSUL"

ACEST VOLUM, AL XXII-lea DIN
COLECȚIA „UNIVERSUL LITERAR"
S'A TIPARIT
IN LUNA MARTIE 1940.

LA MALURI DE LINIȘTI

I

La maluri de liniști

„Eu sint Cel ce sint"
Exod 3: 14

Am pierdut rostul cuvintelor,
Greaua-magie-a vestmintelor.
Nimeni nu mă strige pe nume,
Ecou nu va găsi în Lume!

Cine mi-a spus zădărnicia?
Ce alb porumb fura vecia?
Dece au plîns și sorii de sus
Cînd Ioan boteza pe Isus?

Brazilor, cădeţi în asfinţit
Sau creşteţi înnalţi-în infinit.
Sînger cînd vă văd — mici — prin livezi,
Umpleţi tot cerul de ramuri verzi.

Mi-au înşelat copilăria,
Munţii — înnalţi cît veşnicia!!
Unde li-i fruntea — minunile —
Ce-au dus în baladă lumile ?!

Nici vîntul, nici marea, nici zarea;
Nimic. Atotcuprinzătoarea
Linişte mă chiamă la maluri,
Inima să-mi culce pe valuri.

Mi-a mai rămas — mi-a mai rămas — doar.
Floarea albă — din culmi — de hotar.
Iubirea-i cu mine. Pe-aproape
Unicul Duh, pluteşte pe-ape.

II

„Cerul şi pămîntul vor trece,
dar cuvintele Mele nu vor trece"

Marcu 13 : 31

Oamenilor — cum le-aşi opri paşii —
Să audă cum urlă vrăşmaşii —
Măcar o clipă. Ce tristă larmă
Pe căi de-abis — templele-şi darmă!

Fraţilor — să uităm cuvintele —
Gîndurile — să'nchidem mormintele,
Pentru o singură clipă de vis,
Pentru clipa Liniştei de nedescris.

V'am întîlnit de-atîtea ori pe drum —
Cu ochi pierduți în văile de fum.
Dece am plîns, dece am plîns atunci?!
(Suspine, mai ardeau, făclii, pe stînci.)

Azi, nu vă cred durerile — nu sînt.
Nici bicele însetării — nu sînt.
E atît de barbar sgomotul'n voi!
Tăcere! Cerul vă chiamă 'napoi.

Aici, aici să ardem cu toții.
Dați-i Cezarului chipul — zloții.
Lumină — în ruguri vom rămîne,
Infometați de Unica Pîne.

Ne aduce semn: Limba cea Nouă,
Arhangheli cu mantii de rouă
Și'ntind curcubee fără sfîrșit,
Cuvintele Omului, Prea—Mărit.

III

„Stricați Templul acesta
și în trei zile îl voi ridica".

Ioan 2: 19

Toate urările de rămas bun —
Acelor palizi negustori de fum.
Ințelegerea ce-a fost între noi:
Cîștig, pagubă, le-o dau înapoi.

Fantomele'njuru-mi întind hore
Doar m'or atrage beția de ore.
Ascult amurgurile — solitar,
„Să treacă dela Mine-acest pahar".

Dar n'a fost cerb mai însetat de-azur,
Ca slavele văpăi de aur pur —
Şi vulturii nu au plutit mai lin
Spre marele albastru edenin...

Linişti, Linişti — deschideţi porţile!
Cerule bun — deschide-ţi bolţile!
Simt că'n această ultimă oară,
Cătuşe de adînc mă doboară.

Mai sus, mai sus — mă poartă Dorule,
Doamne, Iisuse, Păstorule:
Printre perdele — grele — de-asfinţit,
Văd zorile unui Nou Răsărit.

Şi'n Doamna dimineţilor, lumini
Vor curge lin din miini de heruvimi.
Dumnezeiţi-ţi ochi vesti-va glia!
In sufletu-mi nemărginirea va cînta:

Maria—Maria.

Braşov August. 1939

110

LINE

Clopotele

Sună'n vale clopotele
Cînt de rugăciune.
De departe, ropotele
Firii vin: minune.

Nori de vis — cicoare — sue tot înaltul,
Unul după altul
Valuri se aleargă — valuri se alungă
Fără să se-ajungă...

Ascultați:
E ceasul
Cînd florile
Și privighetorilor —
Pască de Duminică
Lumina cuminică.

Sună'n vale clopotele
Firea-și lasă somnul.
Ascultați-i murmurele
Lăudînd pe Domnul...

Codlea Sept. 937

Interior

Clipele — oi albe — pe pajiști de lumină,
Păzește tăcerea — taina o alină.
A încremenit soba și toate
Din cameră, așteaptă semnul magic
Din greul neființei să fie deșteptate.

Prin fereastră, norii
Au pierdut cocorii
S'au tot dus cîntînd
Jalea fremătînd.
Galbenele file
Poezii — copile
Mor pe înălțimi.

Doamne adu-mi
Iară — cerul ca cicoarea
Zîmbetul ca floarea.

Febră. Da! — în fața mea
Cîntă — aripi — dragostea.

Predeal Dec. 937

Seninătăți

O, legănări, legănări, legănări —
Viorele, cînt și depărtări;
Cît aș da să urc cu voi pe'Nalturi —
Horind albăstrimile în ropote și salturi.

O, viselor, viselor, viselor —
Adormiți în somnul narciselor.
Nu mai vreau în lacrimile serii
S'aud mereu plîngînd luminile durerii.

Cale-a robilor, cale-a robilor —
Inima din ghiarele corbilor
Ia-o sub hlamida de ametist,
Și du-o'ntre luceferi și îngerii lui Christ.

Cântec de copil

Lui Șerban G. G.

Focului, norocului,
Ingerilor, jocului
Iată c'am venit și eu.
Nu 'ntrebați de țara mea,
Că sunt mic și n'aș putea
Să vă spun minunile
Ce încîntă lumile
Și le face să răsară
Mugurii — în primăvară.

Eu nu știu nimic;
Că un moș pitic
Incuie bordeile
Și ia toate cheile.

Dar ție tătuțule
Uite-ți dau mînuțele
Să ghicești în fiecare
Svon de cîntec și ninsoare.
(Tu'nțelegi cît spun de multe —
Cine știe să le-asculte!!)

„Porților împărătești
Sufletul să ne primești.
La ferestre unduinde
Ingerii să ne colinde."
Ca să dau harul cel mare,
Hotare — fără hotare,
Lăcrămații, linii, aștrii,
Zarea sîngelui, albaștrii
Ochii mei, Măicuței mele,
Jar de sete și mărgele.

Tot ce-aș mai avea de spus
Este 'n gene și surîs.
Și o taină grea a mea:
Verde-mi este inima.

Focului, norocului,
Ingerilor, jocului
Iată c'am venit și eu.

Bucureşti. Dec. 1939.

Dăruire

Un dor adînc îmi spune să-ți scriu în poezie
Cuvintele să fie heruvi, serafi să fie
Prin aer plin de smirnă și clopoței de cînt
Să îți adun lumină și mîngîeri de vînt.

Cioban stelar — cu stele și vis de micșunele
Iți voi așterne somnul; ți-oi înșira mărgele.
In nopți cu vifor grele-abisul străbătînd
Iți voi culca pe brațe toți sorii rînd pe rînd.

„Mi se pare și acum că a fost un vis:"
Sărut icoana ochilor ce a fost scris...
Și-mi pare rău că pana-mi grea de humă
Din măgurile munților,-cunună,

Și din eternul isvoarelor ce curg,
Din umbrele ce sboară în amurg,
Să facă, n'ar putea. Eu totuși îți închin,
Cu vrajă de fecioară și'n volburări de crin,

Pădurile, cîmpurile, valurile,
Sufletul meu, cu toate darurile.

Dor

Am fugit în noapte urmărind stafii:
Gînduri de luceferi și de bucurii.
Trist doinea pe strune umbrele și cîntul,
Cînd în codrii — ropot se aleargă vîntul.

Pașii grei mă poartă, cresc ca din pământ.
Simt că sunt țărînă și simt că nu sînt:
Cerul mi-e prieten, roiur(i)le de stele
Impletesc cunună visurilor mele.

Cît îmi ești de-aproape, ce departe ești —
Fata mea cu gene pline de povești.
Trandafiri în pieptu-mi, trandafiri pe brațe,
Te așteaptă'n casă, orice dimineață.

Așteptare

S'au culcat clipele cum mioritele.
Le mîngîi obrajii, le sărut mînuțele.
Somnul, vis de îngeri, veghează pe-aproape,
Tăinuind cu munții, fremătînd pe ape.

Singur, chem zărilor de afară
Să-mi aducă'n casă dor de primăvară.
Unduind să cînte harfele 'ntruna
Cînd peste cuprinsuri — rătăcește luna.

Nu-i nimeni! Hai cu pas ușor
Legănînd pe umeri — vis de aurori;
Păr bogat cu rodii, ochi de heruvim...
Haiducie și baladă, gura de căpșuni,
Mijlocul vrăjit de dor, frate de goruni.

Serile tîrzii te-aștept, poate ai să vii,
Intr'un car cu albăstrele și cu bucurii...

Predeal Ian. 938

Cântec frânt

Pogoară
Din ceruri albastre
Turme de liniști.
Măsoară
Insingurări de munți, nemărginiri de miriști.

Din suflet, ecouri adînci umplu pămîntul.
Au înflorit în pieptu-mi trandafiri. Vîntul
Ii mîngîie, le-alină durerea și plînsul,
Cînd moartea pe-afară gonește cuprinsul.

Predeal Dec. 937

MO

RÂNDURI PENTRU DESPĂRȚIRE

Mai tare decât gândul și cuvântul, e tăcerea.
Mai profundă decât bezna și abisul e lumina.
Dincolo de ele și albastrul nesfârșit — e Dumnezeu.
Spre El vreau să mă înalț — să te găsesc: —

Luminile stau mute în singurătatea de ghiață a
necuprinsului,
Tot ce e om moare și rămâne ce-am fost la început:
în Dumnezeu.

Azi doarme în marele necunoscut — ieri și înviază sub
aurorile eternului mâine,

Și toată puterea mea — mai înaltă decât luminile — dincolo
de azi, de ieri și de mâine:
E închinarea la Cel ce m-a făcut fiul lui D-zeu.
La Hristosul durerilor noastre de azi și al mântuirii
noastre de mâine.

Așa eu te caut — doar în lumina Celui ce a spus:
„Cine iubește pe aproapele său pe Mine mă iubește"
Căci iubirea de Hristos este Adevărul
Iar dincolo de Adevăr este întunerie.
Nu în întunerie vreau să te caut eu, ci în Lumină.

×

×

MO

FEBRA

x x

Păcatele mele au întunecat fața sufletului meu
și chinuit mi-a fost trupul de toate frigurile morții.
Atunci, Dumnezeu și-a făcut milă și ți-a spus:
Să fii cu duhul, așa cum ai fost dincolo de începuturi.

Oare mai este altă lumină decât aceea, care vine dela Dumnezeu?
Nu vrea El să fie al tuturor?
Orice nebunie e fiica întunericului - căci orice nebunie ne pierde în moarte.
Feriți-vă de moarte - toți cei ce înviați în slava „Unului născut"!
Tu, toate le-ai găsit în D-zeu și le-ai adus ca să vad pe Cel ce ți le-a dat.
Căci poți să vezi razele - dacă nu vezi lumina?

În D-zeu sunt întinsele oceane, - mările și munții.
Depărtările, azururile, țările toate, nu sunt ale omului!
Dumnezeu domnește - pacea necuprinsurilor.
Iubirea singură - visează în tainele Eternului.

x

x x

Sufletul, care mi-a fost dat prin tine și al tău,
În iubirea ta - al tău vreau să rămână.
Acestea sunt rândurile - de rămas bun. -

Tăcere.

Buc. 8 Martie 1938.

ss. I. A. Bucur

Febra

Aramă, foc și vuet,
Trompete răgușite însîngeră tăcerea.
In plînset frînt de orgă, în țipete și vaiet,
Tot alergînd, îngenunchind,
In noapte-adîncă blestemînd,
Il sfîșie durerea.

Doamne! Tu te-ai pogorît
Cu ochii Tăi nemărginiți, odată printre EI;
Și i-ai văzut, i-ai auzit: erau acei ce Te-au vândut!
Negre și umede poteci
Gonind mereu și'n veci de veci
Purtând blestemul: mișei.

Ah! nopţi cu ploaie, frig şi vînt,
De unde viu, pe unde sînt?
Au-la-lau, Au-la-lau
Cîntăm în cor, — cu morţii stau.
Cu morţii stau şi eu sunt viu —
Au-la-lau, Au-la-lau
Din besnă îmi cioplesc sicriu —
Au-la-lau, Au-la-lau.

O! mîini: lumini şi adieri
Albastru vis. Din depărtări,
Din depărtări, depărtări...
Din cer albastru, albastre mări,
Veniţi!! Ce-am fost să nu mai fiu..
Depărtări, depărtări...
Din setele să-mi ciopliţi sicriu,
Depărtări, depărtări.

Sudiţi, Martie 1938

Candele

Peste codri'nalţi de-aramă
Corbii trec — în negre stoluri.
Freamăt lung şi cînt de ramuri
Dorm pe braţe de simboluri.

Cerul moare în sicrie:
Veşniciile albastre
In amurg de nebunie
Sîngeră — arzând pe astre.

Corbii croncăne prin noapte,
Hăurile armura-și sună.
Peste timp și peste moarte
Joc strigoii'n clar de lună.

Numa'n valea cea adîncă —
Heruvimi încinși cu spade,
Pentru vise de lumină
Mor luptând pe baricade!

Predeal Dec. 937

Fantome

Oglinda. Dați-o'n grabă. Nimic nu mai lipsește?
Perfect. Sunt puțin palid, grav. Acum te pregătește!
Mașina e la scară. Afară plouă. E noapte —
Și picurii'n țimbale pătrund tăcerea în șoapte.
Un geamăt cosmic e cîntul. Il ascult. Hai vino!
Pe drumurile mele nu calcă oricine. O!
Cît am vrut aleile de tei să-ți cînte dorul
Și'n sîngele-ți lumină, să simți vibrînd fiorul;
Amurgurile cîmpiei și căile lactee
Să ți le aduc-ofrandă, Madonă și femee.

Dar nu!!

Vor trece ani suri prin vifor de furtună.
Scrîşnirile din dinţi, a spinilor cunună
Ne-or mîngîia viaţa şi arşiţa de-abis.
Vom trece mînă'n mînă aşa cum ne-a fost scris.
Ascultă! E vuetul maşinii? Un vuet de departe
S'apropie năprasnic — cu fulgere de moarte.
Priveşte! Sunt Faraonii şi împăraţii goi,
Şi gloatele cu toate aleargă după noi.

„Sînt cîmpurile morţii — întoarce-te'napoi."

Pe frunte şterge-mi sărutul tău — sunt un învins.
Să ard — să ard!!
E mult pămînt în noi — sunt un învins.

Sudiţi. Martie 1978

Să uit

De câte ori tristeţi m'apasă,
Aş vrea să ies, să fug din casă.
S'alerg prin ploi, s'alerg prin vânt,
Să uit ce-am fost, să uit ce sânt.

Când dimineţele mă chiamă
Cu flori, dece să-mi fie teamă ?
Şi când amurgurile pe dealuri
Mi-aşterne azururi şi opaluri,
Iar munţii mă înaltă 'n cer,
Dece să plâng că azi nu-i ieri ?

Aduceți-mi la pat un car cu albăstrele —
Să uit toată durerea și să visez cu ele.
S'adorm în gându-mi toate și să adorm și eu,
Inconjurat de îngeri — păzit de Dumnezeu.

Predeal Nov. 937

Epitaf

Cad ultimele file de anini —
E-un cântec trist în fiecare filă ;
Nori deși și plumburii, din înălțimi
Adie — abisul zărilor de tină.

Un colț, din tot albastrul de atnuci,
N'a mai rămas — privirea să mi-o ia.
Din stâncă 'n stâncă, hohote adânci,
Sfâșie 'n stropi de sânge steaua mea.

Uitat de mult — un cimitir de cruci
Cresc umbrele, în sufletu-mi de-acum.
In noaptea rece albele năluci
Mi-așează somn la margine de drum.

Cad ultimele file și fiori
De ghiață lacrimile îmi sfarmă :
O tremurare lină — fără zori ;
Cad aripi — în pocnetul de armă .

O ! de-ai să vii „acolo" unde sînt
Țărîna să-mi mângâi cu mâna-ți albă
Din fiecare bulgăr de pământ
Priviri te vor cuprinde ca 'ntr'o salbă —

Și ele îți vor spune trist șoptind :
Din ruga sfântă-a lacrimilor noui
Am așteptat odat'-un singur picur.

„Nu — lacrimile-acestea — nu le voiu"...

Bucuresti. Noembrie 1938

uo

ZORI

agui

Truda

Ard candelele undeva.
Zări sure îngenunche și se roagă,
Tăcerea și Moartea fiorii-și desleagă.
Convoiuri nesfârșite — frământă pământul.
In stol singurătățile — vuet vaeră vântul.
Plouă de sus, norii fulgeră, abisul frânge
Zăgazurile. Cuprinsurile: tăcere și sânge.
Unde merg sub duhul rece al nopții
Acei ce calcă drumurile de piatră ale sorții?
Ce vor?—sunt trupuri sau blesteme, ce vor, ce vor?
(Au haine sau sunt goi?) Cu frunțile 'n pământ, ochii lor,
Luciri de besnă, dor de heruvimi ce — ascund?
Ce sete, ce lumini, ce gând flămând?
Pământ și viață — încremenind tăcerea —
Moartea e truda lor? sau învierea? —

Convoiuri nesfârșite frământă pământul.

Tăcere

Tăcerea a dus gândul flămând
S'aştepte pe drumuri de piatră ;
Târziu, Eternul să treacă vuind,
S'audă cum câinii lui Hades îl latră.
Oceanul îşi cântă destinul în talaz.

Adâncul cu apele
Işi adoarme pleoapele.

Prin văile de ghiaţă, anii suri,
Stau la poveşti cu timpul şi cu moartea,
Când clipele, de sub dărâmături —
Adoarme ziua şi deşteaptă noaptea.
Norii trec grei ca vămile de-aramă.

Cerul cu abisele
Iși mângâie visele.

In pajiști de lumină — așteaptă la isvor —
Cerbii, cu fruntea vis de zodii, viorele,
Ca să s'aprindă zarea și-azururile de dor,
In roiu de paradise și zumzete de stele.
Insingurările gonesc cuprinsul, alungă depărtările.

Câmpul cu poenele
își vrăjește genele.

Predeal Ianuarie 1938

Nostalgie

Mi-aplec în palmă fruntea cu neguri de poveri,
Să cat în vatra vremii: ce-i azi și ce-a fost ieri.
Și nostalgia 'naltă a zărilor ce curg
Pe vastele adâncuri albastre, în amurg —
Mi-aduce 'n suflet triste dorinți, păreri de rău —
Că'n miile de raze ce vin prin lumi de hău,
In unda unei raze, un picur — n'am fost eu.
Descătușat de amare dureri și bucurii —
Mi-ași fi purtat destinul prin veci de veșnicii, —
Fără să știu că astăzi am fost, sau am „să fiu".
In împietrirea aceea, azururi fremătând —
N'ași fi mai dus în spate furtunile de gând
Și nici n'aș vede-astăzi că 'n tot ce-am vrut să fie
I-atâta amăgire și-atâta nostalgie...

Dar lasă-mă ! — simţirea — în ceasul de acum
Să-şi plece iar genunchii la margine de drum —
Şi când vuind în volburi eternul va apare,
Iar clipa ce-am voit-o un „Carmen-Seculare“
Va trece ca un svon prin frunzele de-anin,
Să murmurăm : „Pluteau prin aer heruvimi“.

Codlea August 1938.

Zări şi umbre

Din patimi, ură şi blesteme, din pământ —
Imi pun pe frunte spinii unui nou Cuvânt.
Mi-aplec grumajii 'n rugă şi inima mi-o sfarm
In ţăndări de luceferi. Aud cum cad, cum darm !
'Negrite pedestale cu zei flămânzi şi răi,
Ce fug gonind pustiul, prin fluvii de văpăi,
....Prin sure-negre văi —, însângerând adâncul.

Ce surâd e plânsul neputinţei !
O, nu ! nu mă voiesc cel pur ;
Cel ridicat pe stânci şi nouri
Cu fruntea cântec şi azur.
O nu ! nu mă voiesc aşa. Prea mult,
Dar prea puţin —
Să pot urca pe înalturi cu lanţuri de destin ;
Să-mi culc vecia 'n braţe şi stelele în păr
Şi să-mi urzesc din ele scântei de adevăr : —
Este prea mult — dar prea puţin.

Rămân acelaş rob la margine de drum,
Sorbindu-mi nemurirea din cupe-adânci de fum..
Doar seara câte-odată doinind printre stafii,
Când cerul arde 'n flăcări, se rupe în fişii,
Din zările albastre, te-aştept pe la fântâni,
Să vii s'aduci Lumina, ca să ţi-o sorb din pumni..

Sudiţi Aprilie 928

Tamara

Inchide ochii... Am să te iau de mână,
Sub clar de cer innalt şi prin azur de lună,
Cu paşi de vis, te-oi duce prin dune de Sahara,
Ca să auzi pustiul cântând : Tam, Tam, Tamara...
Ascultă ! In ropote aleargă 'n ropote se prind —
Suzururile. Zările cântă şi umbrele întind
Covor de vis — rubiniu — ce 'mbată toată seara,
Şi vuetul se duce şi vine : Tam, Tam, Tamara..
Departe cerul întinde împietrirea şi singurătăţile —
Destinul şi misterele — şi 'nchid şi deschid porţile —
Vrăşmaşul chiaue, urlă şi 'ntinde ghiara,
Dar tunet se ridică pustiul : Tam, Tam, Tamara..
Deschide ochii, braţele, adormi adâncurile albastre, dunele, —
Să sângere moartea, morţii să vâjâe strunele,
Sângele să cânte luminând ca para,
Imn nemărginirii : Tam, Tam, Tamara..
Tam, Tam, Tamara..

Predeal Nov. 927

MERIORICA

Chemare

Te simt, prin neguri şi lumini —
Prin văi de dor şi rai de cânt,
Cum vii pe undele de vânt
Şi 'n taină zările-mi 'nchini.

Cereşti adâncuri măsurând —
Tu porţi pe umeri zori de-azur
Şi roi de stele împrejur
Iţi ţese mantie de gând.

Și mai aproape de îmi vii
Prin plaiul razelor de lună,
Văd îngerii cum îți adună
In ochi ,eterne bucurii.

Tot mai aproape ochii tăi
In clipa asta vreau să-i am,
Nemărginiri — în cânt de ram
S'adoarmă vrajă pentru ei.

O vin ! micuță-așa cum ești,
Cu mâini ca lujerii de crin.
Să-mi mângîi fruntea, s'o alini —
Și să m'adormi spunând povești.

Somn de heruvim

Urc trepte de argint — spre mine : Cel ce „sânt"
Și-mi caut veșnicia 'n horele de cânt.
Un gând înfiorat — îmi face albii nori
Covor de adormire, cunună de ninsori.

In murmurul de unde, azururi de nespus
Așterne ametiste — în drumul lui Isus..
Cu ochii blânzi ca visul, El chiamă și alină :
„Veniți la Mine toți, acei ce vreți lumină !"

Din mâinile ce-a curs isvor de mântuire :
Sângele Lui, azi — har, lumină și iubire, —
Așteaptă sorii toți — anafura 'mplinirii
Și miile de ani, sorocul nemuririi.

„Eu știu că vreme n'am — și n'am popas — nici cale,
Ci „sânt“ din veci pe unda nemărginirii Tale.
Va trece valul mării : se va 'mpietri în mers
Amurgurile pe dealuri, și 'ntregul univers

Se va 'ntoarce în haos — acolo unde-a fost
Când din nimic — Cuvântul — i-a fost creat un rost,
Dar nu va trece „Duhul din care m'am născut“.

Din cetele de îngeri, un heruvim pierdut,
A adormit în iarbă, — lângă un chip de lut...
O lasă ! — somnu-i lin să-mi mângâie privirea :
„In vuetul pădurii îmi crește nemurirea ! ! !“

Liniști

Pe drumuri și văi luminate de lună,
Când apele dorm și stele 'nchină
Tăcerea cărunt'a veciei,
Dă-mi mâinile : crinii Mariei.

Să mergem ; doar umbra și fiorii din pași
Din tărie 'n tărie — ne fie părtași,
Până la stânile visului —
La porțile paradisului.

Privindu-ți ochii clari, uitat am să mă știu —
De sgomotul din mine : de cel ce vreau să fiu..
Pe crestele de liniști — valuri —
Nu mi-or mai duce — iarăși — tăcerile la maluri.

Torc greerii 'n iarbă vecia de-aici.
In colbul din drum — pier și răsar licurici.
Zânele nopții mi-aduce acasă
Heruvul de vis și mătasă.

Buc. Octombrie 1938

Albastru

Prea trist, sufletul meu, nu fi.
Mantaua înstelată să-ți anini
Pe umeri albi, și treci pe culmi,
Cunună de zăpadă și de spini.

Nu-ți tremure lacrima 'n ochi.
Acelaș freamăt chinuit și pur,
Te-afundă 'n văi te 'nalță 'n nori,
Cutremurat de sete și azur.

Pornească viorile cânt —
Şivoiu albastru de unde să 'nchini.
Ne vom găsi mântuirea 'n
Roşii picuri, din răni de heruvimi.

Poate va fi prea mult, sufletul meu,
Şi noui tristeţi n'aş vrea să-ţi mai adun ;
Dar tu să ştii că 'n taină, mă logodesc
Cu luna, cu moartea mă cunun.

Buc. Noiembrie 1939

Paşi în toamnă

In toamna 'n care nu mai sunt cocorii
Mi'apropii braţul tău ; şi toţi fiorii
Ce urcă 'ncet din frunze căzute de castani —
Ne poarte 'n noapte paşii — amurgului de ani.

Vântul îşi sfâşie mantaua pe-alei
Gonind depărtarea în vuete lungi.
„Troeni de uitare — din ramuri de tei"
Cern vise de-o clipă — pe valuri adânci.

In toamna-aceasta rece și târzie,
Când febra împlinirii de vecie
Mă scoate din țărână, din moarte și din gând,
Și-mi cântă adormirea în legănări de vânt,

Te simt „c'ai fost în mine" — că ești în mine acum...
Trec anii și pământul — ca zările de fum.
Eu cat în ochii tăi o altă Inviere !
Torc unde de lumină fuioarele de somn,
Sub bolți de ametist și cântec de tăcere.

Buc. Octombrie 1938.

Armonii ultime

Inchid în mine porțile de vis
Cu freamăt lin de clipe și abis.
In fiecare poartă — adorm lumini
Pe aripi aurii de heruvimi.

Din armonia surdă de fiori
Ce-mi poartă undele prin văi și zori,
Cel mai adânc și pur svon mi-a rămas —
La Poarta celui din urmă popas.

La noapte — când va dormi pământul,
M'oi înfrăţi cu cerul şi vântul
Şi peste munţi şi nouri — tot mai sus —
Voi bate la fereastra lui Isus.

Din darurile mele — cel mai scump :
Nemărginit ca marea — înserării,
Duc ochii depărtărilor de-atunci,
Când îmi vrăjeai luceferii pe lunci

Şi 'n apele pârâului — destinul.
Iar de-ai să vii mânată de vreun dor
Neînţeles, ca astrele ce mor —
O ramură din brazi — să îmi aduci.

Te voi simţi cu fiecare pas
Şi 'n ei — mereu — voiu şti că am rămas —
Iar darul: porţile de vis se 'nchid!!
„Şi n'am să-mi deschid ochii !! Nu.

Nu am să-i deschid.

Împliniri albastre

Dumnezeu a scos Arhanghelii din cer
Să are depărtările şi zarea.
In vuete lungi de cântec şi mister —
Sub brazda-albastră, seamănă Chemarea.

Vor creşte Ecouri înalte şi-adânci,
Din vastele bolţi în jos spre pământ.
S'or pierde pe nouri, pe vârfuri de stânci, —
Prin murmur de ape şi foşnet de vânt.

In nopțile verii, nespus le-or doini
Ciobanii — din fluer — la stânile lor.
Din iarbă și cer — încet — vor muguri
Lumină de vise și lacrămi de dor.

Dar mai aproape : în noi, — în mine-acum —
Cuprinzător, — simt freamătul rodirii ;
Cum se ridică lin — nesfârșit — un drum —
Și urc cu munți în spate — spre zorii mântuirii.

Buc. Martie 939

Ție

Fruntea, pe marmura albă, mi-o plec.
Deschid înaltele porți ca să trec -
In lumea formelor pure și vii,
A eternelor — limpezi — melodii.

De-aicea, daltă măiastră îmi fur,
Să caut în piatră — duh și azur;
Să simt că te 'nalți din zile și nopți —
Deapururi — sub bolta eternelor porți.

Și dalta despică tăcerile :
Cresc mugurii, s'alintă vrerile.
Vuete, hoarde de liniști și cânt,
Fug, line — năluci, pe largul pământ.

Dar ce aud ? Ecoul mă chiamă
Să urc munții cu stânci de aramă.
Să-mi sap în piatră — unicul semn,
Chemare nu mai simt și nici îndemn !!

(Povară de ani dece să-ți adun
Când anii se duc ca norii de fum.
Nemurirea ta — e'n cei care mor,
Și nu-i Nemurire — ci visele lor).

Statuă — poezie — fecioară
Te caut în cerul de seară,
Te caut în zarea pământului,
Te caut în ropotul vântului.

Te aud cum treci pe albele culmi —
Și 'n clinchet de unde salbele-ți suni;
Cum noaptea pe valuri — luna-o chemi
Și 'n dans de umbre lumina ne-o cerni.

Cu zorile — albastre somnul din râu,
Il plimbi șăgalnic — prin lanuri de grâu —
In chiotul vieții — iarăși — crești
Pe drumuri cu soare : împărătești.

Statuă — poezie — fecioară
Ești cerul din mine și de-afară.
Ultimul cântec — ultimul faur :
Nemuritoare frunză de laur.

Buc. Febr. 939

Rege tânăr

Iubita mea, azi nu-ți mai trimit versuri.
Un trist răgaz mă 'ndeamnă să-ți trimit —
Lin, calm, — sufletul meu, — întinse șesuri —
Cu depărtări pierdute 'n nesfârșit.

Aș vrea 'ntreg să ți-l apropii, să îl ții —
Și seara când te culci și 'n pașii tăi,
Pe unde clare, albastre, viorii —
Din ochii 'ncremenitelor văpăi.

Să pleci apoi, fără vreo ţint' anume
In drumul ne 'nceputelor ecouri,
Să cauţi dorul cerbilor din urme
Şi să te 'nalţi cu el mai sus de nouri.

Prin margini de porumb dacă vei trece
Potop de simfonii m'or face să te-aud.
Din inima luminii, tânăr rege,
Mă voiu desprinde 'ncet să te sărut.

Elegia depărtării

Bate sufletul la porţi
Peste albe măşti de morţi —
Şi nu-i nimeni să-i deschidă,
Flori de ceară, flori de cridă.

Se 'nvârteşte trist şi clar
Pe sub bolţi de chilimbar
Şi priveşte spre Cetate
Din marea singurătate.

Draperiile : „eu sânt“
Cum le-aş da pe : „eu nu sânt“,
Să mă dărui ca scânteie
In vâltori de curcubee.

Să nu mai fiu „ici“ „colea“,
Să fiu pretutindenea.
Doarmă 'n strunele viorii
Elegia depărtării.

Deaceea te ascult —
Albă fără de tumult —
Şi 'n Cetate intru Eu
Frate bun cu Dumnezeu.

Cătuşele visului

Din ce zodii de jăratec
Sorb blestemul singuratec
Şi ce cânt neadormit
Plânge visul meu cernit ?!

Ce — adânc de grea osândă
Mi-a pus sufletul la pândă
Să despart printre stihii
Neguri şi melancolii.

Și să cat mai sus de ele
Floarea dorurilor mele,
Floarea linului suspin
Lângă visul — fără chin.

Cerul cu florile dalbe —
Mari troeni de liniști albe —
Mi-or păzi de vraja rea,
Sufletul și dragostea.

Treptele umilinții

Pleoapele grele își chiamă abisul.
Perdelele nopții mă 'nvălue — arar.
Singur, cu aripi de sânge doar visul,
Mângâe țărâna din hotar în hotar !!

Da ! Pe toate văd scris cuvântul : Sfârșit.
„Aici — mă simt strein — un vagabond hai-hui.
Prietenii mei s'au dus spre asfințit,
Și am rămas, pe drum, rănit : al nimănui.

Ce zări amare — și ce cărunte
Li-s pletele de azi : un paradis furat.
In vuet ușor îmi crește pe frunte
Troieni de amurguri ce mă 'ndeamnă la „stat".

Dar, cine mă chiamă, cine mă mână ?!
Vocile-adâncului să le-ascult și să tac.
Și nu îmi voiu moartea cu giulgiu de lună,
Ci zic : „Doamne mă iartă că nu știu ce fac".

Buc. Febr. 1939

Floarea nemuririi

Din toate dorurile și luminile
Ce mi-a nins azi noapte-în vis grădinile,
Cel mai mângâietor mai pur — nesfârșit dor —
Mi-a adormit pe brațe crinii zorilor.

Ne mai cântată — lină lumină de zori,
Zână cu ochii de vis și pașii ușori
Din ce adânc de zări albastre să-ți adun
Laudă ție, laudă cerului bun !

Cântec — lumină : fecioară — a dorului meu,
Din ce azur nemărginit răsai mereu ?!
Tu ce-a 'mbăiată 'n fiorii seninului,
Tu mântuirea, tu cerul suspinului !!

Freamătă 'n sufletul meu potop de ramuri.
Heruvi cu trâmbiți de-argint sună la geamuri.
Vino ! pe-oceanele de liniști să mergem,
Floarea nemuririi, tăcând, s'o culegem.

Scrisoare

Nici azi nu înțeleg că ai plecat
Deși trecut-au ore lungi de-atunci —
Și cat prin zare drumul neumblat
Să te păzesc de pajuri și de stânci.

Prea albă floare ! Domniță albă
Grădinile îți cer pașii 'napoi.
Pe albe statui, tristețea salbă
Adoarme de dorul ochilor tăi.

Nu știu ce vânt, ce vrajă adâncă
Iși plimbă gemând, urâtul pe-alei
Că — aud și-acum, ca 'n noaptea trecută,
Căzând petalele anilor mei.

Va veni o dimineață 'naltă;
Ingerii îmi vor visa pe pleoape
Și ne-or plânge anii laolaltă
Când petale grele — or să ne 'ngroape

Brașov Aug. 1939

„Fii tare inimă scumpă"

Coruri de îngeri, vuet de abis —
Deavalma mă chiamă, mă darmă.
Pe scut, harfele lumină a nins,
In fund — aud — stins pocnet de armă.

Mă sfâșie setea Liniștii, iar.
Cine a plecat, cine a rămas ?!
Se sbate în al cremenii zar
Sufletul, trist porumb fără glas.

Zilele n'am să le mai 'număr.
Plaiuri cu zâne subţii, bălae,
Nu-mi vor mai pune orele pe umăr,
Cu ele să alerg — din văpae 'n văpae.

Şi voiu fi trist. Da, Foarte trist !
Dar va veni de vrajă să mă rupă
Heruvul alb — cu mâinile de Christ :
„Fii tare inimă scumpă".

Braşov Aug. 1939

Tristeţe calmă

Coboară noaptea în cetate —
Din slăvi de grele gânduri, duse
Ca filele de mult apuse
Dintr'o uitată, tristă — carte.

Şi versurile — acestea line,
Miros de busuioc mi-aduce,
Ca să-mi aşez mâinile cruce,
Peste flămânde, reci, ruine.

Aș vrea iubita mea să știi, că —
Zărilor adânci, sufletu-mi bun
Le mai sărută crengile de-alun :
Vagi depărtări din sfânta-mi luncă.

Acolo pentru 'ntâia dată
Am plâns, fără să știu anume
De poartă haosul vr'un nume
Săpat, pe inima-mi curată.

Și dacă plâng și azi adese
Nu mă 'ntreba, e greu de spus.
Duc berze jalea spre apus,
In țipete adânci și șterse !!

Dar las' aceste gânduri triste.
'N a tale mâini să-mi îngrop fața.
Vei spune poate că-i târziu și ne apucă dimineața !!
O mâini—prea albe giulgiuri—fără de timp, batiste.

Lecuire

La mal de genune,
Unde cade 'n spume
Vuetul de ape,
Stau doi căpriori
Din zi până 'n zori.

Taină grea i-apleacă
Ochi 'n piatra seacă.
Ciuta 'n zări departe
Vede vis și moarte.
„Cine i-a dat lui,
Lui, voinicului —
Vrajă șue, rea,
Maică — Maica — mea !
Inima mea plânge
Lacrime de sânge
Cum aș rupe-o 'n două
Să-i dau viață nouă
Să fugim pe creste,
Miri ca în poveste !"
Pe cer două stele
Lăcrămau și ele !

Maiça Prea Curata
Prea nevinovata
Ochii 'n rugă sfântă
Li-i binecuvântă.
Fiului îi spune
Dorul fără nume
Ruga ce-o înalță
Mai fierbinte azi,
Fecioara din brazi.

Peste vraja somnului
Crește floarea Domnului.
„Cum îi sorb luminile
Să-mi înviu grădinile".

Au plecat apoi în lume
Două doruri fără nume !

Predeal. Mai 1939

Ultima rugă

Mirajul zăpezilor albe, nu mă mai chiamă.
Vâltorile de-abis, cerul din mine-l destramă.
Pe ultima treaptă — durerea — grumazul mi-a frânt :
Rugăciune pentru ultimul vis, ultimul cânt.

„Mângâierea mâinilor ei — farmec sublim și lin,
Păstrează-mi-o pură 'n furtuna adâncului chin.
Vreau — Doamne — ochii ce mi-au vrăjit depărtările
Să-mi spună — acelaș cânt etern : zorile, zorile.

Pașii de ciută ce-mi poartă destinul în salturi
Păzește-I de lupi și ager mi-i urcă pe 'nalturi.
Lasă-mi-o albă — ca 'n ziua neuitată dintâi.
E ultima mea rugă. Doamne îi spune : „Rămâi".

Lumină de zori

Din cenușă — ca pasărea Phoenix — răsar.
Deschideți larg porțile, mi-e sete de cer.
Vin din greul adânc, să cresc falnic stejar
Cu fruntea brăzdată de lumini și mister.

Cerurile-albastre mă binecuvîntă.
Viorile serii, taine line — urcă,
Fluturări de aripi inima mi-o 'ncîntă
Și'n luciri de săbii, pier, răsar: nălucă.

Cădeţi, vaste acorduri — potop de chemări.
M'avânt „acolo" unde picior n'a fost pus,
Să fur eternului ritm „Lumina de zori", —
Când harfele 'Nvierii vor cânta : Isus — Isus.

Predeal Mai 1939

Punte

Lungi, tremurătoare mâini —
Ard — pe-obrajii de palide pâini.
Ultima undă de cântec s'a stins
Pe braţele clipei fără cuprins.

Prieteni, pentru — acest apus
Vă dau inima mea, nespus
Cuvânt, s'o purtaţi prin iureş vânt
Pîn' la acel Răsărit de ne 'nfrânt.

Rarele ore, rănite,
Mă lasă. Cobor, reci cripte,
In adîncuri de umbre și-abis,
Drum, spre vama unui nou paradis.

Voi, nave purtate de vânt —
V'aprind un clopot — fără cînt.
Doruri, speranțe, viață : amici,
Creșteți deapururi peste munții pitici.

Infioare-mă ora, dar
Beți din vinul sîngelui — har.
Pentru voi se varsă, beți-l acum,
Prieteni, harfe de aur și fum.

Din ce-am fost eu — rămîneți voi,
Doruri, speranțe, viață : eroi.
Pînă nou rod — vom bea 'mpreună, sus —
Prieteni, harfe de aur și vis.

Și-acum dați mîna ! E-aproape
Nimicitorul ! Să-mi sape
Puntea de pară și liniște — ar vrea :
„Inlături Iudo, trădare : „Calea-i a mea"

Buc. Sept. 1939

II

Ramurile dalbe
In senin mă scalde,
Fie-mi luna soră
Palid' auroră.

Iară munții mei
Frați mai mititei.
Le-oi lua zăpezile —
Și le-oi da amezile —
Să purtăm întotdeuna :
Ei lumina, eu cununa.

„Dar lăsați-mi — brazilor
Torțele obrajilor
Și voi căprioarelor
Murmurul isvoarelor".

(Și-aș mai vrea, Măre, mai vrea
Șesur'le și Dunărea.
Să mă ducă undind - unduind
Peste vămile de-argint).

Numai mîngîerile
Line, adierile
Mîinilor adormitoare,
Moartea mea s'o împresoare.

CUPRINSUL

Pag.

MERIORICA

Cărți apărute în

Colecția „Universul Literar"

Victor Papilian
De dincolo de râu
nuvele *Lei 40*

Virgil Carianopol
Frunzișul toamnei mele
versuri *Lei 40*

Mihail Drumeș
Scrisoarea de dragoste
roman *Lei 65*

Victor Popescu
Biserica Neagră
nuvele *Lei 50*

Traian Lalescu
Lumină tristă
versuri *Lei 40*

Teodor Scarlat
Floarea Reginei
versuri *Lei 40*

Al. Raicu
Hronic
versuri *Lei 40*

Dan Botta
Alkestis
dramă *Lei 60*

Ion Biberi
Cercuri în apă
roman *Lei 50*

Anișoara Odeanu
Fata lui Codru-Impărat
versuri *Lei 60*

Radu Rosetti
Instantanee turistice
Lei 60

Alexandru Marcu
Cuvinte pentru Italia

Mircea Mateescu
Realitate și eroare
Lei 100

George Voinescu
Balamuc Palace-Hotel
Lei 40

Ana Luca
Candelă
versuri *Lei 50*

Radu Gyr
Corabia cu tufănici
poem *Lei 40*

Nicolae Roșu
Critică și Sinteză *Lei 80*

Ion Biberi
Bruegel, ciudatul
Lei 40

Mihail Chirnoagă
Logodna
roman *Lei 50*

Ladmiss Andreescu
In țara cerului
nuvele *Lei 50*

Emil Vora
Fântânile tăcerii
versuri *Lei 40*

Vor apare :

I. Cantacuzino
Contrapunct teatral
esseuri

Virgil Carianopol
Scară la cer
versuri

Prețul Lei 40.—

C.10.957